

NEVZAT DOĞANAY AĞABEY “GÜL DALIM” (1943-2025)

“Alışamadım/unutamadım her dert sensizlikten geliyor,
Sensiz ömrüm bitti de sensiz çilem bitmiyor.” (Nevzat Doğanay rh.)

Vahit GÖKTAŞ

Nevzat Doğanay Ağabey, 28.04.2025 tarihinde Hakk’ın rahmetine kavuştu. 29 Nisan Salı günü Sami Efendi Camii’nde kılınan cenaze namazının akabinde Karşıyaka Mezarlığı’ndaki ebedî istirahatgâhına uğurlandı.

Nevzat Ağabey, 22 Mayıs 1943’te Ankara’nın Yenidoğan Mahallesi’nde dünyaya geldi. Babası Mehmet Bey, annesi Pakize Hanım’dır. Annesiyle babası ayrılıp sonradan farklı kişilerle evlendiler. Bu karmaşada evden kaçtı. İstanbul’da çalıştı. Karda kışta parklarda yattı. Analığından çok çile çektiğini zaman zaman dile getirirdi.

Edebiyata yatkın bir kişilikti. Şairliği vardı. Bu yönünün gelişmesinde Edebiyat öğretmeni Ayten Hanım’ın tesiri çok olmuş. Bu sırada babası bir aracın çarpması sonucu vefat etmiş. Bu hadise ile alakalı şöyle diyor: “Neredeyse katil olacaktım lakin kaza gelince gözler kör olur, mucibince Mevlâ metanet verdi.”

20’li yaşlarda annesinin bulduğu/tavsiye ettiği hanımla evlendi. Ankara Bahçelievler’de ikamet etti. Zeki Müren vb. sanatçıları takdim eden bir sunucu olarak sahnelerde bulundu. Gençliğinde boksla birlikte farklı sporlarla meşgul oldu. İstanbul Boğazı’nı yüzerek geçtiğini söylerdi.

Sabah namazına yakın eve dönerken karşı komşusu imam Hicabi Hoca’nın da namaz kıldırmaya camiye gittiğini lakin kendisine hiç yüz vermediğini söylerdi. Ne var ki daha sonra Hicâbi Hoca vesilesiyle Mahmud Sami Ramazanoğlu’ndan (ks.) ders alıp maneviyat yoluna intisab etmiş. Sami Efendi’yle tanışması onun hayatında büyük bir değişime vesile olmuş. Mürşidine öylesine muhabbet duymuş ki her hafta Ankara’dan İstanbul’a gider, Sami Efendi’yi ziyaret edermiş. Zaman zaman yol arkadaşı Âşık Kamil Bey, bazen Abdülbaki Oral Bey, zaman zaman bir başkası. Mürşidinin tasarruf ve himmetiyle, kendi azim ve gayretiyle 8,5 ay gibi kısa sürede seyrusülûkünü yani manevi eğitimini tamamlar.

Bahçelievler’de otururken bir pazar günü Basınevleri’ndeki ihvan kardeşleri kapılarını çalıyorlar. Kapıda kamyon hazır, size ev ayarladık; gidiyorsunuz, diyorlar. Nevzat Ağabey de hiç itiraz ermeden aynı gün manevi hayatı yaşama ve idame ettirebilme açısından daha müsait olarak gördüğü Basınevleri’ne taşınıyor. Ankara ihvanından Sandviççi Sami Ağabey, Ali Ege, Yusuf Beceren, Abdurrahman Çınar, Âşık Kamil, Terzi Ali ve Abdülbaki Oral

Efendi Ağabeyler gibi manevi bakımdan çok kıymetli zatlarla yakınlıkları oluyor.

1974 veya 1975 senesinde Mahmud Sami Ramazanoğlu Hz. ile hac yapmak için yola çıktığında Halid-i Bağdâdî Hazretleri'nin kabrinde bir gece misafir kalmış.

“Allah’ım bu güzel insanı yetiştiren hocasını da ziyareti nasip et!” diye dua etmiş. 2012’de daha bir iki sefer sohbe gelen iş adamı bir arkadaşı, Hindistan’a giderken sizi de götürüyüm, diye teklif ediyor. Duası orada vuku buluyor. Kendi adını taşıyan, şiirlerinin, videolarının ve fotoğraflarının yer aldığı web sitesindeki Taç Mahal fotoğrafı da oradan hatıra olarak kalıyor. Silsiledeki altı Nakşibendî Pîrinin kabir örtüsüyle dönüyor memlekete.

Nevzat Ağabey pek çok şiir yazmıştır. Şiirleri farklı mecralarda neşredilmiştir. *İlesam Şiir Antolojisi; Gönüllere Şifa, Türkiye Gazileri, Çağrı ve Odak* dergileri bu mecralardan birkaçıdır.

Sevenlerinin desteği ile şiirlerini, sunumlarını, fotoğraflarını, videolarını ihtiva eden bir web sitesi oluşturulmuştur. Bkz. www.nevzatdoganay.com

Nevzat Ağabey; Sami Efendi’nin, Musa Efendi’nin, Osman Efendi’nin izini her kesime taşımaya muvaffak olmuş bir şahsiyetti. Onun yolu, tarikat-ı aliyyenin yoluydu. Şeriat yoluydu, mahlûkata şefkat ve hizmet yoluydu. İhvan kardeşliği, onun için farklı mecralardaki yakınlıklardan ve dostluklardan daha kıymetliydi.

Onun derdi, çilesi hep muhabbet aşulamaktı, sevgi dağıtmaktı. O, bir yaşama sanatı ustasıydı. Derdini ne kadar insana ulaştırdı, bundan sonra daha ne kadar insana ulaştıracak bilinmez. Ancak o, içinde dert yüküyle, yüzünde hep tebessümle yaşadı. O, derdini şöyle mısralara dökmüştü:

“Sırça sarayımı kırdın çaresiz,
Yapılmaz dediler yaptıramadım.
Ocakta bir duman tütsün istedim,
İçin için yandım, yaktıramadım.”

Nevzat Ağabey, gönül sohbetleriyle pek çok insanın hidayetine vesile oldu. Gençlerin gönül dünyalarının nurlanmasına katkıda bulundu. Ailelere dokunan bir yönü vardı. Dünya ve ahiret huzuru için pek çok yuvanın kurulması ve korunması için özel gayretleri olmuştu.

Hiç kimsenin ilgilenmediği, ilgilenmek istemeyeceği kişilerle ilgilendi, “kimsenin uğramadığı pazarlardan alışveriş yaptı.” Karşılıksız, menfaatsiz sevdi. Mürşidinden aldığı feyzi evine, sokağına, şehrine ve tüm hayatına taşıdı.

Nevzat Ağabey’in derin bir tasavvufi yönü vardı. Sohbetlerinde hedef kitlesine göre konuşurdu. Onun sohbetine iştirak edenler, kafasındaki suallere cevap bulurdu. Bunun yanında manen de tedavi olurdu. Maneviyat yolunda takılan, ilerleyemeyen, bu konuda sıkıntı yaşayan kişilerle hususi ilgilenir, onların tekâmülü için katkıda bulunurdu.

Rahmetli Hacı Gedikli Efendi’nin “Bir Nevzat Bey daha olsaydı Ankara başka olurdu.” şeklindeki iltifatına zaman zaman mazhar olmuştu. Nevzat Ağabey rahmetli Hacı Gedikli

Efendi'ye husûsî muhabbet besler. Çok yakınlıları olur. Hacı Gedikli Efendi kendisiyle ilgili “Bizim Nevzat” iltifatında bulunur, onu gönlünün en güzel yerine yerleştirir. Nevzat Ağabey, Hacı Gedikli Efendi'nin vefatından sonra onu hasretle ve özlemle anar, sık sık kabrini ziyaret eder. Yine onu vefatından bir hafta önce ziyaret etmek ister. Ancak birçok hastalığın tesiriyle takati olmadığından sohbet grubundan iki kardeşi ziyaret için gönderir.

Zahiren yani kılık kıyafet olarak derviş görüntüsü yoktu lakin yüzünde ve gönlünde mürşidinden aldığı nuru taşıdı. İnsanlara o feyzi aksettirmeye muvaffak oldu. Çok sosyal görünse de zaman zaman iç dünyasına kapanır, hususi bir kitlenin dışında iç dünyasını pek kimseye açmazdı.

Kıymetli refikalarının şu şahitliği ise ne kadar ilginçtir: “Nevzat Bey’le 32-33 sene beraberliğimiz oldu, bir kere ter koktuğunu görmedim. Bazen de gül kokardı.” Yazının başlığına da taşınan şiirindeki *gül dalım-gül balım* her halde onu tarif edecek en güzel kelimeler olabilir kanaatindeyim.

Nevzat Ağabey, tarikat-ı aliyyenin tüm güzelliklerinin modern zamanda nasıl yaşanılacağını gösterdi. Modern zaman dervişiydi. Gerçek bir Hakk dostuydu. Hakikat âşığıydı. Herkes tarafından çok sevildi. Muhabbetle yoğruldu, muhabbetli bir hayat yaşadı. 29 Şevval 1446/28 Nisan 2025’te, emanetini teslim etmiş oldu. Ziyaretgâhı Karşıyaka Mezarlığı 6. Kapı U24’tür. Rabbim rahmet eylesin.

Biz de sevenleri olarak kendi şiirindeki şu mısralarla onu Refik-i â'lâ’ya (Yüce Dost) uğurluyoruz:

“Biliyorum
Sensiz dinmez bu acı,
Biliyorum
Sensizlik bitmeyen sancı,
Lâkin,
Ayrılık kaderde var
Ezelde çatlamış nar
Bana olmasan da yâr,
Seviyorum
Seveceğim
Aşkınla öleceğim
Güldalım,
Tadı damağımda **gülbalım.**”

Nevzat Ağabey ve tüm geçmişlerimiz için bir Fatiha, üç İhlâs-ı şerîf istirham ederiz efendim.